

Att binda en fluga...

Några funderingar kring flugbindning, materialval och flugmönstrens dogmatiska utformning...

Att binda en fluga kan ha sina sidor.

Flugfiske förutsätter flugor – det är ett axiom, som inte behöver ifrågasättas. Men ibland kan man inte undgå att fundera lite över vart den moderna flugbindningen är på väg.

Till stor del speglar naturligtvis dagens flugbindning den utveckling, som skett med det praktiska utövandet av fisket. Ökade kunskaper om fiskens levnadsvillkor och vanor, större kännedom om insekter och andra födoämnen, förfinad teknik och bättre redskap, ja, allt detta, parat med en aldrig sinande experimentlusta hos flugfiskaren, har naturligtvis bidragit till det enorma utbud av flugmönster, flugtyper och flugbindningsmaterial, som möter den moderne flugfiskaren i dag. Men ibland känns det som om själva flugbind-

andet och utprovandet av nya flugor tagit överhanden över det väsentliga och ursprungliga – nämligen fisket, naturupplevelsen och glädjen.

Att vara nybörjare både vid flugspöet och bindstället måste vara en frustrerande tillvaro i dag. Personligen skulle jag rygga tillbaka, om jag i dag skulle ta de första stegen in i den labyrinth av redskap, tekniker, skolor och åsikter, som nu råder inom flugfisket!

Och ändå är kadern av unga, entusiastiska nybörjare större än någon gång tidigare. Unga grabbar och tjejer visar upp det bästa i utrustningsväg, kan allt om fisketeknik och binder de senaste flugorna. De kan allt och jag menar det. Deras kunskaper är imponerande och inget tycks dem främmande. Men någonstans börjar tvivlet gnaga inom mig. Vad vet de om

Flugbindning – en perfekt sysselsättning såväl i hemmets enskildhet som tillsammans med kompisgänget på fiskeresan.

glädjen? Den varma, ursprungliga, naturliga glädjen i fisket? Att bevisa teorier verkar viktigare för dem, än att se skönheten och uppleva naturen... Och om så är fallet, vilka ska vi i så fall klandra om inte oss själva, vi som tagit det som en uppgift att informera och instruera i det vidlyftiga ämnet flugfiske? Är det inte så att vi blivit för teoretiska, för vetenskapliga och alldeles för glädjelösa..?

Just inom flugbindningen tycker jag att teoretiserandet, noggrannheten och det vetenskapliga tänkandet tagit överhanden, både när det gäller flugtyper och bindmaterial. Teorierna är otaliga och åsiktsförvirringen total, men överallt finns en mästrande storebrorston, som är både farlig och förledande för nybörjaren och den oinvigde.

Gamla gudar och gamla flugmönster avrättas i en aldrig sinande ström. I dag vågar man ju knappast erkänna att man tagit fisk på en Royal Coachman! På en fluga som inte liknar någonting!?! För att inte tala om öringen, som tog flugan. Den måste ju vara om inte sinnesrubbad så i varje fall dåligt insatt i de senaste årens flugfiskeskriverier! För inte stiger väl en riktig öring till en Royal Coachman..?

* * * * *

Att binda en fluga är inte alltid lätt. I varje fall inte om man slaviskt ska följa de mönster-

och materialbeskrivningar, som ofta förekommer. Som orubbliga dogmer, ja, nästan som magiska trollformler, lyser mönsterbeskrivningarna mot oss. Och vi förleds ofta att tro att ett slaviskt följande av beskrivningen är enda vägen till framgång. Eller som vännen och kollegan Bengt Öste brukade säga: "Om ett mönster föreskriver kropps dubbing av hår från en australisk punggråtta, född i en sydsluttning, då duger det inte att komma med dubbing från en rått, som råkat se dagens ljus i en nordsluttning..."

Detta är en farlig väg, som från början drogs upp av de klassiska engelska flugfiskepionjärerna och som den moderna flugbindningen fortsatt på. Detta excellerande i svåråtkomliga, märkliga material, som i mönsterbeskrivningen får något av absolut nödvändighet över sig.

Men är det inte egentligen så, att många av våra flugor kommer till mera av slump, åtminstone när det gäller materialvalet? Naturligtvis finns det en tanke och en avsikt bakom varje ny fluga. Och naturligtvis experimenterar många av oss både länge och väl, innan ett nytt mönster är färdigt. Men just materialvalet i en ny fluga tror jag ofta är slumpmässigt! Man tager vad man haver helt enkelt – eller också experimenterar man lite med olika material och hittar ett som verkar bra. Flugan ser bra ut och den fiskar ännu bättre... Voila! Den hemliga koden är löst och dörren öppnas!

Men när sedan bindbeskrivningen sätts på pränt med sin traditionella och receptliknande utformning och – inte minst viktigt – när den läses av andra, så ger den helt plötsligt ett annat intryck. Borta är det slumpmässiga rotandet i flugbindarlådan, borta är de andra materialen, som prövades, men av någon anledning ratades och borta är definitivt alla material, som inte prövades, men som kanske hade fungerat lika bra! Kvar är bara en dogmatiskt utformad mönsterbeskrivning, ett hemligt chiffer, som endast kan lösas av den, som har alla nycklarna.

Och saknar du då den där australiska pung-råttan i materialboxen, så får du stå där med lång näsa...

Nej, låt oss i stället vara lite mer vidsynta när det gäller materialval till våra flugor. Visst är färger, lyster, flytförmåga, etc. viktiga saker, som måste få avgöra materialvalet och visst gör detta i många fall valet av lämpligt material begränsat med hänsyn till en viss önskad egenskap hos flugan. Men att därifrån begränsa materialvalet till ett enda saliggörande, är ett stort och onödigt steg. Och nog skulle det underlätta för oss alla – inte minst för novisen vid städet – om mönsterbeskrivningarna lite oftare kunde förse med tips om lämpligt – och lättåtkomligt – ersättningsmaterial?

Låt mig avslutningsvis bara få komma med ett eget litet flugmönster, som inte borde vålla problem med materialvalet och som kanske visar hur slumpartat och "man-tager-vad-man-haver"-tillämpligt det där med materialval ibland kan vara...

Flugan i fråga är en nymf, som tillkom en försommarnatt i en gammal lappsommarstuga vid Fjällsjöälvens strand i Ångermanland, sedan jag glömt såväl flugbindningsgrejerna som de flesta flugorna hemma i Skåne. På vanliga öringkrokar i storlek 10 och 12 fäste jag tre, fyra svarta strån från en helt vanlig sopborste! Stråna fick sticka ut som stjärtspröt vid krokböjen och lindades sedan fram på kroken, veks några gånger till vingsäckar och fästes sedan med en vanlig brun sytråd, som var det enda bindtrådsliknande, som fanns att tillgå.

Hela härligheten lackades sedan med vanligt trälack (från en litersburk, som skulle användas till stugans skamfilade ytterdörr...).

På dessa nymfer tog jag sedan, under tre oförglömliga juninätter, åtta kraftfulla öringar, av vilka ingen vägde under kilot!

*Copyright © Jerry Petersson/
JP Press Agency 2020*

Som sagt: att binda en fluga kan ha sina sidor...